

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. H.** (žalobcem udaná identita), žalobcem udané datum narození: X, státní příslušník Afghánské islámské republiky, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., IČO: 45768676, se sídlem Kovářská 939/4, Libeň, 190 00 Praha,

proti
žalovanému: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor cizinecké policie
se sídlem Opočínkův 57, 530 06 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2020, č. j. KRPE-3888-26/ČJ-2020-170022-SV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Tlumočnickovi Ing. Mir Ahmad Shirzad, Ph.D., se vůči České republice přiznává tlumočné ve výši 3 017 Kč, přičemž bude vyplaceno z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl dne 13. 1. 2020 zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zák. č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o Policii ČR“), hlídkou oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, neboť nedisponoval platným vízem či jiným dokumentem prokazujícím jeho oprávnění pobývat na území České republiky. Žalobce nedisponoval ani dokladem totožnosti, pouze uvedl, že je státním příslušníkem Afghánské islámské republiky (dále též „Afghánistán“) a jmenuje se X. U sebe měl 190 EUR, 1 360 Dinárů, 103 Kč, baterii a powerbanku Samsung, řetízek z bílého kovu, náramek z provázku, hodinky s poškozeným řemínkem, tablety Fluimucil, SIM karty, opasek hnědé barvy, formulář MSF-OCB Balkans Mission z 25. 12. 2019, 2x účtenku z Lidlu Srbija, 1x účtenku z MOL Serbia a 1x jízdenku ze Subotice do Somboru z 8. 1. 2020. Žalobce měl tvář porostlou vousy, nebyl zjevně zraněn ani nic nenasvědčovalo tomu, že by trpěl nějakou závažnou chorobou. Podle lékařského vyšetření, které žalovaný zajistil, byl žalobce schopen pobytu v policejní cele.
2. Na příslušném útvaru Policie České republiky (dále též „Policie ČR“) byly provedeny úkony směřující k ověření udané totožnosti žalobce. Dále bylo šetřením v dostupných informačních systémech Policie ČR zjištěno, že žalobce nemá vydáno žádné vízum, popř. jiné platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
3. Vzhledem k tomu, že žalobce na území České republiky pobýval a) bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, b) bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, zahájil s ním žalovaný dne 14. 1. 2020 pod č. j. KRPE-3888-26/ČJ-2020-170022-SV, řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“ či „zákon o pobytu cizinců“).
4. Žalovaný dále žalobce vyslechl. Při výslechu žalobce uvedl, že se jmenuje X, je státním příslušníkem Afghánistánu, narodil se v roce 2003 v Afghánistánu v okrese P., přesné datum neví. Zhruba před rokem opustil Afghánistán, docestoval do Íránu, jeho cílem bylo dostat se do Německa. Jeho otec je důstojníkem afghánské armády, byl zadržen skupinou Sayaf a je ve vězení za pomluvu na šest let. Protože se žalobce obával, aby nebyl podobně obviněn, rozhodl se odcestovat. Žalobce má pouze základní školu, v Německu chtěl dostudovat, pracovat a peníze posílat rodině. Cestoval pěšky do Íránu, pak do Turecka. Z Turecka do Řecka byl převezen lodí. Na lodi ztratil svůj cestovní pas. V Řecku cestoval vlakem na hranice s Makedonií, do Makedonie přešel pěšky a pěšky šel až do Srbska. V Srbsku se přihlásil v uprchlickém zařízení, kde byl asi jeden a půl měsíce. Jednou neúspěšně zkoušel přejít do Maďarska, ale byl zadržen a vrácen do Srbska. V Srbsku našel převaděče, který jeho a další čtyři Afghánce naložil do nákladního vlaku do kontejneru a měl je převézt do Německa. Ve vlaku byli tři dny. Protože neměli jídlo ani pití, vystoupili z vlaku. Nevěděli, kde se nacházejí. Když zjistili, že jsou v ČR, chtěli si koupit jízdenku do

Berlína. Protože měli pouze eura, nechtěla jim pokladní prodat jízdenku. Protože neměli žádnou jinou možnost, požádali kolemjdoucího, aby zavolal policii. K dotazům žalovaného dále žalobce uvedl, že hranice překračoval nelegálně s pomocí převaděčů. Celkem za jejich služby už zaplatil 6 000 EUR, rodina prodala pole a nemovitosti. Nemá dost peněz na složení finanční záruky, nemá zajištěno ubytování ani nezná nikoho, kdo by mu ubytování zajistil nebo bezplatně poskytl. Neměl v úmyslu pobývat v ČR, chtěl do Německa. V případě vyhoštění do Afghánistánu mu hrozí nebezpečí, ve vesnici, ze které pochází, jim skupina Sayaf vypálila dům, dvakrát po něm i stříleli. Jeho rodina teď žije v Kábulu. Na území ČR žalobce nikoho nemá, bratr žije čtyři roky v Německu jako azylant. V zemi původu má žalobce oba rodiče, čtyři bratry a tři sestry. Jeden bratr je v Íránu a jeden v Německu. Pokud je to možné, je s nimi v kontaktu přes sociální síť. V případě, že by byl propuštěn, chtěl by cestovat do cíle své cesty, tj. do Německa.

5. Byť žalobce uváděl, že se narodil v roce 2003, hrubost hlasu, rysy tváře (včetně výrazného růstu vousů na tváři), tělesná konstituce a tělesná výška, jakož i další skutečnosti (žalobce bez problémů cestoval cca 6 000 km) však nasvědčovaly tomu, že se jedná o osobu zletilou (viz fotografii vousem porostlé tváře žalobce ve správním spise). Žalovaný proto dospěl k závěru, že žalobcem udávaný věk pravděpodobně není jeho věkem skutečným s tím, že žalobce může záměrně skrývat identitu a udávat jiný než skutečný věk s cílem zneužít právního postavení nezletilé osoby bez doprovodu.
6. Po výslechu žalobce žalovaný dne 14. 1. 2020 rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 6 větou druhou zákona o pobytu cizinců o zajištění žalobce na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce neměl dokumenty, které by jej opravňovaly ke vstupu a k pobytu na území České republiky, přesto na území České republiky vstoupil a zde pobýval, přičemž jednoznačně deklaroval, že pokud bude propuštěn na svobodu, okamžitě opustí Českou republiku, neboť jeho cílem je Německo. Vzhledem k výše uvedenému a s přihlédnutím k tomu, že žalobce
 - a) neměl doklad totožnosti ani jiný doklad, kterým by mohl svou totožnost prokázat, svou totožnost neprokázal ani jiným způsobem,
 - b) nedisponoval platným povolením k pobytu na území České republiky a neměl platný cestovní doklad,
 - c) neměl na území České republiky zajištěno ubytování,
 - d) neměl dostatek prostředků k pobytu na území České republiky (srov. § 13 zákona o pobytu cizinců) a neměl možnost legálně si tyto prostředky obstarat (současně nebyl příjemcem žádných sociálních dávek),
 - e) neměl sjednáno zdravotní pojištění,
 - f) neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc (zahrnující např. i složení finanční záruky) by se mohl spolehnout (neměl zde ani žádné sociální či kulturní vazby),
 - g) nedisponoval ani prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu,konstatoval současně žalovaný, že nepřipadá v úvahu (nepostačuje) uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území (§ 123b zákona o pobytu cizinců).

7. Současně žalovaný neprodleně (hned 14. 1. 2020) začal činit úkony ke zjištění chronologického věku žalobce - požádal o pořízení RTG snímku zápěstí levé ruky žalobce a distálního předloktí (RTG vyšetření bylo dle faktury založené ve správním spise provedeno dne 15. 1. 2020) a o určení kostního věku žalobce a přibližného kalendářního věku žalobce lékařem (žádost datována dnem 14. 1. 2020 s požadavkem, aby byl úkon proveden „v co nejkratším možném termínu“). Výsledky lékařského zkoumání obdržel žalovaný od certifikovaného zdravotnického zařízení DC-Flipper s.r.o. [jedná se o radiodiagnostické centrum vyšetřující celé věkové spektrum pacientů se specializací na děti a dospívající], dne 26. 1. 2020. Dle posuzujícího lékaře je žalobce dospělou osobu s věkem minimálně 21 let. [Vzhledem k výsledku lékařského vyšetření žalobce žalovanému Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo vnitra“), dne 31. 1. 2020 sdělilo, že s žalobcem nebude proveden sociologicko-psychologický pohovor.]
8. S ohledem na žalobcem udávaný věk žalovaný dodal, že zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová (dále též „ZZC Bělá – Jezová“) nebude v rozporu s jeho zájmy, neboť toto zařízení slouží pro ubytování zajištěných rodin s dětmi, žen a nezletilých cizinců bez doprovodu a je adekvátně tomuto účelu vybaveno. Zařízení je proto v souladu s čl. 3 a 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vhodné pro umístění žalobce. [Po vyvrácení ničím nepodloženého tvrzení žalobce o tom, že je dítětem, byl žalobce dne 31. 1. 2020 přemístěn ze ZZC Bělá – Jezová, které je určeno především pro ubytování zajištěných rodin s dětmi, žen a nezletilých cizinců, do ZZC Bálková].
9. Žalovaný dále konstatoval, že mu nejsou známy žádné překážky, které by bránily či jakkoli jinak znemožňovaly vyhoštění žalobce do země původu [po ověření totožnosti žalobce a po vystavení cestovního dokladu (žalovaný již dne 17. 1. 2020 požádal o ověření totožnosti žalobce a o vystavení cestovního dokladu)].
10. Doba zajištění byla žalovaným stanovena s přihlédnutím k předpokládané délce řízení o správním vyhoštění a k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména k době potřebné ke zjištění skutečného věku žalobce, ke komunikaci mezi státními orgány České republiky a Afghánistánu z důvodu zajištění náhradního cestovního dokladu atd. Tato doba byla žalovaným určena na základě zkušeností z předchozích obdobných řízení, neboť v této době došlo v minulosti k úspěšnému uskutečnění správního vyhoštění a k transferu takto neoprávněně pobývajících cizinců z České republiky do země původu žalobce.
11. Proti rozhodnutí o zajištění, které žalobce převzal dne 14. 1. 2020, podal žalobce až dne 13. 2. 2020 (tedy po uplynutí 1/3 doby zajištění) obsáhlou žalobu (22 stran).¹ Žaloba byla

¹ Žalobu sepsal zástupce žalobce - Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s. [Není ovšem zřejmé, kdo za Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z. s., jednal, protože v žalobě nebyly uvedeny údaje vyžadované § 161 zákona č. 89/2012 Sb. (§ 161 zákona č. 89/2012 Sb. zní: „Kdo právnickou osobu zastupuje, dá najevo, co ho k tomu opravňuje, neplyne-li to již z okolností. Kdo za právnickou osobu podepisuje, připojí k jejímu názvu svůj podpis, popřípadě i údaj o své funkci nebo o svém pracovním zařazení.“). Na tomto místě je třeba zdůraznit, že zákon nepřiznává právnickým osobám způsobilost právně jednat a právnickou osobu vždy zastupuje její zástupce. I jednání orgánu právnické osoby je tedy jednáním v zastoupení.] Do správního spisu před podáním žaloby však zástupce žalobce nenahlížel, pouze písemně požádal žalovaného o zaslání rozhodnutí o zajištění do datové schránky spolku, a to „bezodkladně“, přičemž žalovaný tomuto požadavku zástupce žalobce

podána poté, co byl na základě lékařského vyšetření stanoven věk žalobce na „*minimálně*“ 21 let. V žalobě žalobce nezpochybňoval klíčový závěr žalovaného (důvod zajištění), že zde je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 6 větou druhou zákona o pobytu cizinců], ale „*jádro sporu*“ spatřoval žalobce (srov. stranu 4 žaloby, druhý odstavec shora) „*v otázce postupu správního orgánu při posuzování zletilosti žalobce*“ [ačkoliv skutečný věk žalobce začal žalovaný zjišťovat až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř.“)] a v „*dostatečném nezohlednění jeho zranitelnosti jako nezletilého bez doprovodu*“ [v žalobě je na straně 3 uvedeno, že žalobci je 16 let, na straně 15 žaloby je zdůrazněno, že žalobci je 14 let, při výslechu dne 14. 1. 2020 žalobce před žalovaným uvedl, že se narodil v roce 2003; dle lékařského posouzení ze dne 20. 1. 2020 je žalobci nejméně 21 let].

12. V žalobě žalobce nejprve vypočetl právní normy, které měl žalovaný údajně porušit.² Dále žalobce namítl [srov. též vytyčení základních žalobních bodů zástupcem žalobce při jednání dne 24. 2. 2020 (protokol o jednání je založen na listech číslo 52 až 54 soudního spisu)], že žalovaný „*nedostatečným způsobem odůvodnil své pochybnosti týkající se skutečného věku žalobce*“, „*nejednal bezodkladně za účelem zjištění skutečného věku žalobce*“, „*i k samotným rentgenovým testům došlo až po více než 14 dnech od samotného zajištění*“, „*neobstarával další možnosti zjištění skutečného věku žalobce např. prostřednictvím psychologického pohovoru, jaké v současnosti zajišťuje Ministerstvo vnitra*“, přičemž „*věk žalobce se chystá ověřit pouze na základě kostních zkoušek*“. V této souvislosti žalobce zdůraznil [ačkoliv lékařské posouzení věku žalobce bylo provedeno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)], že určování pravděpodobného chronologického věku s pomocí tzv. kostního věku má své limity (podle odborníků se kalendářní věk jedince pohybuje v rozmezí až +/- 2 hodnoty jeho kostního věku), nadto dle žalobce musí být užita metoda TW3 a využito příslušné pracoviště FN Motol, jinak „*nelze výsledky těchto testů považovat za dostatečně odborně kvalifikované*“. Poté, co žalovaný

vyhověl, byť dle zákona a judikatury správních soudů takovou povinnost správní orgán nemá [srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 16/2011 – 106, či závěr č. 169 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ze dne 31. 5. 2019, týkající se zaslání kopie spisu nebo jeho části poštou nebo elektronicky, dostupný na <https://www.mvcr.cz/clanek/zavery-poradniho-sboru-ministra-vnitra-ke-spravnimu-radu-a-spravnimu-trestani.aspx>].

² Je přitom dlouhodobě judikováno, že pouhá parafráze textu zákona či jeho citace není žalobním bodem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2007, č. j. 8 As 43/2006 – 74, rozsudek téhož soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 7 As 130/2013 – 29, z poslední doby pak zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Afs 3/2015 – 29, body 8 a 9, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Azs 213/2019 – 21, body 14 a 15, a ze dne 14. 8. 2019, č. j. 8 As 153/2019 – 39, bod 12). Např. čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 5. 2016, č. j. 4 Azs 47/2016 – 41, uzavřel, že žaloba neobsahovala žádný žalobní bod, „*neboť v části týkající se žalobních bodů obsahuje pouze výčet ustanovení správního řádu a zákona o azylu, které měl žalovaný porušit a obecné tvrzení, že žalovaný nedostal zásadám správního řízení, zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval a neposoudil jej podle § 12 zákona o azylu*“. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i ve věci sp. zn. 2 Azs 346/2016 (rozsudek ze dne 10. 2. 2017, č. j. 2 Azs 346/2016 – 24), ve věci sp. zn. 6 As 50/2014 (rozsudek ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 As 50/2014 – 18) či ve věci sp. zn. 3 Azs 213/2019 (rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 Azs 213/2019 – 21). Za žalobní (či kasační) námitku dále nelze dle Nejvyššího správního soudu „*rozhodně považovat pouhé negace pečlivě odůvodněných závěrů*“ správních orgánů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017 – 43, bod 50).

dospěl k závěru, že žalobce není dítětem, měl dle žalobce „vydat nové rozhodnutí o zajištění“. Pokud tak žalovaný neučinil, „porušil práva žalobce“ a tato „porušení“ se žalobce „chystá napadnout v samostatné žalobě“ (to také žalobce učinil, jeho žalobu na ochranu před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 26. 2. 2020, č. j. 52 A 13/2020-36, odmítl).

13. Žalobce též namítal, že do doby, než bylo zjištěno, zda se jedná o zletilou osobu či nikoliv, mělo být s žalobcem zacházeno jako s dítětem a žalobce měl být umístěn do Zařízení pro děti - cizince v Praze (dále též „ZDC“), a to vzdor tomu, že žalobce může toto zařízení kdykoliv opustit, pokud se tak sám rozhodne. Umístění „extrémně zranitelného“ žalobce do ZZC bylo dle žalobce „v rozporu s principem nejlepšího zájmu dítěte“, který žalobce považuje za „vůdčí princip“. Pokud jde o podmínky zajištění v ZZC Bělá – Jezová, pak žalobce odkázal na tři roky starou kritickou zprávu Veřejného ochránce práv (z 8. 6. 2017), dle které jsou v ZZC Bělá – Jezová „stále přítomny mnohé bezpečnostní prvky“. Žalovaný měl zvážit i alternativu zajištění, která měla spočívat v uložení povinnosti pobývat v „jednom ze středisek pro nezletilé děti“ či „přímo v ZDC“.
14. Dále žalobce žalovanému vytкнуł, že nemělo být přistoupeno k jeho zajištění, protože účelu zajištění nemůže být dosaženo, jelikož vyhoštění žalobce do Afghánistánu není možné, a to pro tamní mimořádně špatnou bezpečnostní situaci (vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky).
15. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí o zajištění zrušil. Dále se žalobce domáhal vydání předběžného opatření, jímž by soud (inter alia) uložil žalovanému povinnost „zjistit skutečný stav věci“, doplnit dokazování „o provedení psychologických zkoušek věku“ a „žalobce bezodkladně propustit ze zajištění v ZZC Balková“. Zástupce žalobce též požadoval, aby soud nařídil ve věci jednání, zajistil osobní přítomnost žalobce a tlumočníka z darí.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
17. K základním žalobním námitkám žalovaný uvedl, že důvody, které ho vedly k pochybnostem o pravdivosti tvrzení žalobce, že je nezletilý, považuje za dostatečné pro započetí dokazování skutečného věku žalobce. Dokazování věku je až následný, časově náročný postup. Jde-li o žalovaným posléze (po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí) použité postupy, pak určování chronologického věku osoby pomocí kostního věku je celosvětově uznávaný postup, založený na vědeckých poznatcích a ověřený v praxi. V daném případě bylo zkoumáním pověřeno certifikované zdravotnické zařízení, které má s určováním přibližného kalendářního věku osob s pomocí kostního věku bohaté zkušenosti. K hodnocení kostního věku byla užita světově uznávaná GP (Greulich, Pyleová) metoda, která je používána již od roku 1959. Jde-li o sociologicko-psychologický pohovor, pak o jeho provedení žalovaný Ministerstvo vnitra žádal, Ministerstvo vnitra však pohovor odmítlo provést s tím, že výsledky analýzy RTG vyšetření zápěstí levé ruky žalobce byly natolik přesvědčivé, že i při zohlednění všech možných akceptovatelných odchylek není o zletilosti žalobce sebemenších pochyb. Vzhledem k výsledkům analýzy RTG vyšetření i žalovaný souhlasí s tímto hodnocením Ministerstva vnitra a další zkoumání věku žalobce považoval a považuje za nadbytečné. Žalovaný též zdůraznil, že

nepravdivé je tvrzení žalobce, že žalovaný nečinil úkony ke zjištění věku bezodkladně. O určení kostního věku žalobce a přibližného kalendářního věku žalobce lékařem a o provedení sociologicko-psychologického pohovoru bylo požádáno následující den po zajištění žalobce. V den zajištění bylo nutné učinit mnoho administrativních úkonů s časovým přesahem do nočních hodin. Žalovaný trvá na tom, že při zjišťování skutečného věku žalobce postupoval v souladu se zákonem. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, kam byl žalobce umístěn, je speciálně určeno pro ubytování zranitelných osob, je adekvátně vybaveno a v žádném případě nelze hovořit o tom, že by umístění dítěte, i kdyby jím žalobce skutečně byl, do tohoto zařízení bylo v rozporu s mezinárodněprávními závazky České republiky. Využití alternativy k zajištění žalobce v ZZC nepřipadalo v dané věci v úvahu, jak bylo zdůvodněno v žalobou napadeném rozhodnutí (strany 4 a 5). Vyhoštění žalobce není nereálné, v minulosti došlo k realizaci vyhoštění afghánských státních příslušníků. Dne 3. 3. 2020 má proběhnout nejen s žalobcem, ale i s dalšími zajištěnými afghánskými státními příslušníky, konzulární pohovor. Pokud zastupitelský úřad Afghánistánu akceptuje identitu žalobce a vystaví cestovní doklad, není důvod, aby se žalobce do země původu nemohl vrátit. Jde-li o bezpečnostní situaci v Afghánistánu, pak je známo, že legální vláda kontroluje 50 % území Afghánistánu, situace ve všech provinciích není stejná, není tedy a priori vyloučena možnost vnitřního přesídlení i v situaci, kdyby v některé z provincií byla bezpečnostní situace problematická. Po zjištění přibližného kalendářního věku žalobce též nebylo nezbytné vydávat nové rozhodnutí. Nové rozhodnutí ve věci by bylo třeba vydat, pouze pokud by v průběhu zajištění byly zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu. Důvody pro zajištění žalobce se však nezměnily [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], § 124 odst. 6 větu druhou zákona o pobytu cizinců nelze vnímat jako další samostatný zajišťovací důvod.

18. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Předně soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. Z výše uvedených důvodů soud není povinen reagovat na košatou a

obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem. Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění.

20. Nyní k samotnému přezkumu.

21. V projednávané věci byl žalobce zajištěn § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 6 větou druhou zákona o pobytu cizinců.

22. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

23. Dle § 124 odst. 6 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit nezletilého cizince bez doprovodu, pouze je-li důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a je-li to v jeho zájmu v souladu s Úmluvou o právech dítěte. V případě důvodné pochybnosti, že jde o nezletilého cizince bez doprovodu, je policie oprávněna cizince zajistit z důvodů uvedených v odstavci 1 do doby, než je zjištěn jeho skutečný věk. Policie zahájí úkony ke zjištění věku nezletilého cizince bez doprovodu bezodkladně po jeho zajištění. Odmítne-li nezletilý cizinec bez doprovodu provedení úkonů ke zjištění věku, hledí se na něj jako na zletilého cizince. Pokud výsledky zjišťování věku nejsou průkazné, hledí se na cizince jako na nezletilého cizince bez doprovodu.

24. Jak již soud zmínil sub 11, žalobce sice podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, v žalobě však kupodivu nezpochybňoval závěr žalovaného, že zde je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud proto pouze odkazuje na správné a řádně odůvodněné závěry žalovaného obsažené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na jejich stručnou rekapitulaci pod bodem 6 tohoto rozsudku. Na tomto místě soud ve shodě s žalovaným též zdůrazňuje, že § 124 odst. 6 větou druhou zákona o pobytu cizinců nelze vnímat jako další samostatný zajišťovací důvod, ale jako právní normu upravující postup žalovaného v případě, kdy je z důvodů uvedených v § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajištěn cizinec, který o sobě prohlašuje, že je nezletilý,

ačkoliv jsou zde skutečnosti vyvolávající důvodné pochybnosti o pravdivosti takového tvrzení. Proto také po zjištění, že cizinec není nezletilý, jak tvrdil, není nutno vydávat nové rozhodnutí o zajištění, neboť důvod, pro který byl cizinec zajištěn, zůstává stejný. Nové rozhodnutí ve věci by bylo třeba vydat, pouze pokud by v průběhu zajištění byly zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění cizince z jiného důvodu.

25. Pokud jde o naplnění hypotézy § 124 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců, pak soud se opět ztotožňuje s žalovaným, že hrubost hlasu, rysy tváře (včetně výrazného růstu vousů na tváři – viz fotografii vousem porostlé tváře žalobce ve správním spise), tělesná konstituce a tělesná výška, jakož i další skutečnosti (žalobce bez problémů cestoval cca 6 000 km) ve svém souhrnu nasvědčovaly tomu, že žalobce je osobou zletilou, a byly způsobilé vyvolat u zkušeného žalovaného [žalovaný v minulosti rozhodoval o zajištění jiných zletilých afghánských státních příslušníků, kteří o sobě prohlašovali, že jsou nezletilí – z poslední doby viz např. věc projednávanou zdejším soudem pod sp. zn. 50 A 1/2019] důvodné pochybnosti o pravdivosti ničím nepodloženého tvrzení žalobce, že je nezletilý, resp. byly dostatečným (a ve vztahu k projednávané věci individualizovaným a přezkoumatelným) důvodem pro postup dle § 124 odst. 6 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Jak správně zdůraznil žalovaný, dokazování skutečného věku cizince je časově náročný postup, který následuje až po vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 6 větou druhou zákona o pobytu cizinců (jak jasně plyne z § 124 odst. 6 věty třetí zákona o pobytu cizinců), nelze postupovat opačně, jak naznačuje žalobce, který žalovaným vyjádřené pochybnosti hodnotí jako nedostatečné. Navíc je třeba si uvědomit, že správní orgán rozhoduje o zajištění cizince v časové tísní a v době rozhodování o zajištění má zpravidla k dispozici pouze skutečnosti zjištěné v den zajištění cizince, a proto na správní orgán nelze klást – pokud jde o odůvodňování jeho pochybností o nezletilosti zajišťovaného cizince - přemrštěné požadavky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 9 Azs 100/2018 – 30, bod 18). Námitka, že žalovaný „nedostatečným způsobem odůvodnil své pochybnosti týkající se skutečného věku žalobce“, je tedy nedůvodná.
26. Namítá-li dále žalobce, že žalovaný „nejednal bezodkladně za účelem zjištění skutečného věku žalobce“, „když po dobu delší než dva týdny, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodu, nepodnikl žádné kroky pro zjištění skutečného věku žalobce“, „neobstarával další možnosti zjištění skutečného věku žalobce např. prostřednictvím psychologického pohovoru, jaké v současnosti zajišťuje Ministerstvo vnitra“, když „věk žalobce se chystá ověřit pouze na základě kostních zkoušek“, pak přehlíží, že žalobou napadl rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce, pro jehož přezkum je rozhodný skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění se tedy zásadně nelze zabývat zákonností úkonů žalovaného, které byly učiněny až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, neboť tyto námitky může žalobce uplatnit v žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců a případně též v následné žalobě proti rozhodnutí o této žádosti. Jak totiž zdůraznil Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 – 50, a v odůvodnění usnesení ze dne 19. 12. 2019, č. j. 7 Azs 417/2019 – 34, žalobci právní řád (ve spojení s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, která jej interpretuje) umožňuje (s ohledem na přímou aplikovatelnost čl. 5 odst. 4 Úmluvy) periodický soudní přezkum trvání důvodů pro omezení osobní svobody v pravidelných a přiměřených intervalech ve

smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy, a proto není problematickým pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu.

27. Přesto soud nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že tvrzení žalobce (resp. jeho zástupce), že žalovaný „*nejednal bezodkladně za účelem zjištění skutečného věku žalobce*“, „*když po dobu delší než dva týdny, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodě, nepodnikl žádné kroky pro zjištění skutečného věku žalobce*“ (např. strana 9 žaloby - bod VI. D.), „*nijak dále neobstarával další možnosti zjištění skutečného věku žalobce například prostřednictvím psychologického pohovoru, jaké v současnosti zajišťuje Ministerstvo vnitra*“ (strana 8 – 9 žaloby - bod V. C.), nejsou pravdivá. Jak plyne ze správního spisu (srov. též rekapitulační část tohoto rozsudku - zejména bod 7), žalovaný hned 14. 1. 2020 začal činit úkony ke zjištění chronologického věku žalobce - požádal o pořízení RTG snímku zápěstí levé ruky žalobce a distálního předloktí. RTG vyšetření bylo bezodkladně poté provedeno a ještě téhož dne požádal žalovaný zdravotnické zařízení DC-Flipper s.r.o. o určení kostního věku žalobce a přibližného kalendářního věku žalobce lékařem („*v co nejkratším možném termínu*“). Od 15. 1. 2020 mělo též Ministerstvo vnitra k dispozici podklady pro odborné posouzení věku žalobce a dne 16. 1. 2020 oznámilo, že „*se nyní snaží zajistit psychology pro provedení posouzení*“ a že žádá o zaslání výsledků analýzy RTG snímků zápěstí levé ruky žalobce a distálního předloktí. Výsledky lékařského zkoumání RTG snímků obdržel žalovaný od certifikovaného zdravotnického zařízení DC-Flipper s.r.o. dne 26. 1. 2020. Ministerstvo vnitra po obdržení analýzy RTG snímků (dle které je žalobce dospělou osobou s věkem minimálně 21 let) žalovanému dne 31. 1. 2020 sdělilo, že vzhledem k výsledkům analýzy RTG snímků nebude proveden sociologicko-psychologický pohovor. Soudu tedy není zřejmé, na základě jakých podkladů dospěl žalobce (resp. jeho zástupce) k závěru, že žalovaný „*po dobu delší než dva týdny, kdy byl žalobce omezen na osobní svobodě, nepodnikl žádné kroky pro zjištění skutečného věku žalobce*“, popř. k závěru, že žalovaný „*nijak dále neobstarával další možnosti zjištění skutečného věku žalobce například prostřednictvím psychologického pohovoru, jaké v současnosti zajišťuje Ministerstvo vnitra*“ (strana 8 – 9 žaloby - bod V. C.). Uplatnění nepravdivých tvrzení je přinejmenším nekorektní a ze strany zástupce žalobce (Organizace pro pomoc uprchlíkům, z. s.) neprofesionální postup (zástupce žalobce kritizuje v žalobě postup žalovaného po vydání žalobou napadeného rozhodnutí bez toho, aby před podáním žaloby prostudoval správní spis). Na tomto místě soud dodává, že obdobně neopodstatněné kritice tentýž zástupce žalobce podrobil téhož žalovaného i ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 50 A 1/2019 (srov. rozsudek ze dne 12. 9. 2019, č. j. 50 A 1/2019 – 24, bod 45).
28. Irelevantní jsou v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění žalobce též další námitky žalobce proti postupům žalovaného po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (zejména proti určování skutečného věku žalobce na základě skeletární zralosti), neboť opět nejde o námitky proti žalobou napadenému rozhodnutí, jak bylo objasněno sub 26 a žalobce tyto námitky může uplatnit v žádosti o propuštění ze zařízení podle § 129a zákona o pobytu cizinců a případně též v následné žalobě proti rozhodnutí o této žádosti.
29. Přesto soud k námitkám žalobce opět pouze stručně dodává, že Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně připustil výsledek lékařského vyšetření jako důkazní prostředek při určení věku cizince v řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců, a to i přímo v řízení o zajištění cizince (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2019,

č. j. 7 Azs 87/2019 – 22, či rozsudek téhož soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 Azs 38/2017 – 28).

30. Jak již soud uvedl v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 9. 2019, č. j. 50 A 1/2019 – 24, kostní věk je korelátem hormonální situace jedinců s neukončeným skeletálním lineárním růstem a je tak přesným ukazatelem jejich biologického věku. Ruka je reprezentativní pro celý skelet a vhodnými metodami hodnocení kostního věku jsou metody GP (Greulich – Pyle) a TW3 (Tanner, Healy, Goldstein, Cameron et al.) [srov. materiál H. Masaříkové z Kliniky dětské radiologie FN Brno a z LF MU Brno s názvem Hodnocení kostního věku dostupný na <https://telemedicina.med.muni.cz/pdm/detska-radiologie/res/f/hodnoceni-kostniho-veku.pdf>, který byl čten i při jednání dne 24. 2. 2020]. Stanovení tzv. kostního věku je v současnosti nejpřesnější metodou stanovení biologického věku dítěte [srov. např. Krásničanová, H. Kostní věk. Kompendium pediatrické auxologie (online). Dostupné z: http://www.ojrech.cz/lesny/kompendium/bone_age.htm].
31. Zkoumání rentgenového snímku ruky a distálního předloktí za účelem stanovení přibližného kalendářního věku je metodou uznávanou nejen v České republice (jak plyne např. z důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb. novelizujícímu § 89 odst. 3 zák. č. 325/1999 Sb., o azylu), ale i v řadě vyspělých zemí Evropy, přičemž i vrcholné soudy těchto zemí zmíněnou metodu jako validní akceptují (při vědomí nutnosti zohlednit známé odchylky).
32. Je pravdou, že biologický věk před dosažením zralosti dospělosti má hodnotu kalendářního věku ± 2 roky (jak ostatně plyne i z odborného vyjádření H. K. z FN Motol, které bylo čteno při jednání dne 24. 2. 2020), nicméně žalobce přehlíží, že cílem postupu žalovaného nebylo určit přesný věk žalobce, ale vyloučit (nebo potvrdit), že se jedná o nezletilce. Jak již bylo uvedeno výše, dle výsledků zkoumání RTG snímku levé ruky, zápěstí a distálního předloktí žalobce jde o dospělou osobu s předpokládaným věkem 21 let.
33. I při zohlednění odchylky dvou let je tedy možno vyloučit, že žalobce je osobou mladší 18 let, jak tvrdil a tvrdí. Tento závěr, učiněný na základě odborné analýzy objektivních podkladů (RTG snímků) a s využitím praxí ověřených metod, nemůže zpochybnit ani případný výsledek sociologicko-psychologického pohovoru, neboť jeho výstupem je pouze kvalifikovaný odhad (jenž je nadto nutně negativně ovlivněn skutečností, že jsou posuzovány osoby pocházející z prostředí, s nímž nemá posuzovatel většinou žádné přímé osobní zkušenosti), který lze jen obtížně zpětně přezkoumat, a proto by mohl být relevantní pouze v hraničních případech, např. když se po odečtení výše zmíněných odchylek hranice přibližně určeného věku kryje s hranicí zletilosti (tato skutečnost sporná nebyla, a proto soud neprováděl dokazování příslušným metodickým materiálem Ministerstva vnitra, jak navrhoval žalobce; viz protokol o jednání ze dne 24. 2. 2020; provedení takového důkazu by s ohledem na závěry odborné analýzy bylo nadbytečné). O takový „hraniční případ“ ovšem v nyní projednávané věci nešlo, neboť i při zohlednění možné odchylky zmíněné sub 32 by kalendářní věk žalobce činil nejméně 19 let, a proto další dokazování skutečného věku žalobce bylo nadbytečné (bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce není dítětem) a Ministerstvo vnitra nepostupovalo vadně, pokud sociologicko-psychologický pohovor neprovedlo (pro nadbytečnost). *Pro futuro* by měl navíc žalovaný zvážit, zda i ve skutečně hraničních případech nevyužít jako komplementární jiné obecně

uznávané postupy určování biologického věku člověka, které jsou „exaktnější“ než (sociologicko-psychologický) pohovor. Je obecně známo, že pro určování biologického věku se využívá řady postupů, podle nichž je pak zjištěný věk označován jako výškový, proporcionální, zubní nebo věk sexuální maturity. Nově se též nabízí využití DNA testu, který umožňuje poměrně přesně určit věk donora biologického vzorku (srov. např. rozhovor s českým genetikem Danielem Vaňkem dostupný např. na <https://www.info.cz/svet/konec-lzi-prulomova-metoda-zjistit-vek-uprchliku-z-dna-s-presnosti-na-jeden-a-pul-roku-36847.html>).

34. Pokud jde o výtky žalobce proti použité metodě hodnocení kostního věku, k těmto soud opět nad rámec nutného odůvodnění dodává, že žádný obecně závazný právní předpis neurčuje, jaká konkrétní metoda hodnocení kostního věku má být použita. Soudu též není známa ani žádná interní normativní instrukce zavazující žalovaného (irelevantní je proto *metodické doporučení* MPSV č. 1/2016 k postupu obecních úřadů obcí s rozšířenou působností při poskytování sociálně-právní ochrany nezletilým cizincům bez doprovodu, neboť to není určeno žalovanému a nadto se jedná o pouhá doporučení; nejen z těchto důvodů jimi soud neprováděl dokazování, přičemž v podrobnostech odkazuje soud na protokol o jednání ze dne 24. 2. 2020), která by určovala, jaká konkrétní metoda hodnocení kostního věku má být použita. Výše uvedené platí i pro volbu zdravotnického zařízení, které má kostní věk (a v návaznosti na to přibližný chronologický věk) určovat.
35. Jak plyne např. z již zmiňovaného materiálu H. M. z Kliniky dětské radiologie FN Brno a z LF MU Brno s názvem *Hodnocení kostního věku* (dostupný na <https://telemedicina.med.muni.cz/pdm/detska-radiologie/res/f/hodnoceni-kostniho-veku.pdf>), který byl čten při jednání dne 24. 2. 2020, vhodnými metodami hodnocení kostního věku jsou metody GP (Greulich – Pyle) a TW3 (Tanner, Healy, Goldstein, Cameron et al.). I metoda GP je tedy vhodnou, celosvětově hojně užívanou (od roku 1959) metodou hodnocení kostního věku a s jejím využitím lze spolehlivě ověřit, zda je určitá osoba dítětem, tj. osobou mladší 18 let. Soudu též není známá žádná relevantní odborná studie, dle které by při užití této metody při posuzování kostního věku osob pocházejících z Afghánistánu vznikaly větší odchylky než ty, které jsou zmíněny sub 32, event. v odborném vyjádření H. K. (které předložil žalobce a je založeno na listu číslo 27 soudního spisu), tj. větší odchylky než ± 2 roky. Žalobce též nepředložil žádný důkaz o tom, že by zdravotnické zařízení DC-Flipper s.r.o. nebylo materiálně a personálně vybaveno k hodnocení kostního věku. Za těchto okolností nelze než odmítnout tvrzení žalobce, že pro hodnocení kostního věku musí být užitá metoda TW3 a využito příslušné pracoviště FN Motol, jinak „nelze výsledky těchto testů považovat za dostatečně odborně kvalifikované“.
36. Lze tedy shrnout, že postup žalovaného při zjišťování skutečného věku žalobce neodporoval zákonu a byl promptní. Jelikož žalovaný současně aplikoval § 124 odst. 6 větu druhou zákona o pobytu cizinců, nebyl povinen se zabývat splněním podmínek stanovených § 124 odst. 6 větou první téhož zákona. Nebyl též povinen vydávat „nové“ rozhodnutí o zajištění, jak již bylo vysvětleno sub 24.
37. Nedůvodné jsou i námitky žalobce proti jeho umístění do ZZC Bělá-Jezová.
38. Ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců umožňuje policii zajistit cizince staršího 15 let, jímž žalobce sine dubio je. Evropské právo a judikatura Evropského soudu

pro lidská práva (dále též „ESLP“) vykládající Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále též „Úmluva“) obecně nevylučují zajištění nezletilých cizinců, jejich zajištění však podléhá přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Právní předpisy v této souvislosti opakovaně zdůrazňují nejlepší zájem dítěte (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, bod 18). Tím se však žalovaný zabýval, jak bylo uvedeno sub 8, a to v rozsahu odpovídajícím individuální situaci žalobce, zejména udávanému věku žalobce (viz stranu 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí). Na tomto místě je nutno zdůraznit, že jinak je třeba vnímat přípustnou dobu zajištění a nutnost pobývat v zajišťovacím zařízení v případě velmi malých dětí, jinak v případě téměř sedmnáctiletého žalobce.

39. Dále je třeba připomenout, že právní úprava nepředpokládá, že by zajištění bylo standardně vykonáváno kdekoli jinde než v ZZC (srov. § 130 zákona o pobytu cizinců). Tento závěr pak dle Nejvyššího správního soudu (srov. např. unesení ze dne 19. 12. 2019, č. j. 7 Azs 417/2019 – 34, bod 12) platí i ve vztahu ke zranitelným osobám. Právní úprava přitom nerozlišuje různé druhy ZZC, například zařízení standardní, zařízení vhodná pro nezletilé či zařízení vhodná pro zranitelné osoby. Neukládá též povinnost rozličné druhy zařízení vytvořit a nestanovuje, aby specifické skupiny osob byly umísťovány do konkrétních zařízení či typů zařízení. Z vlastní činnosti je zdejšímu soudu nicméně známo, že právě ZZC Bělá-Jezová, do něhož byl umístěn žalobce, je považováno za nejvhodnější pro zajištění osob nezletilých a zranitelných (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 7 Azs 417/2019 – 34, bod 12, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019 – 50, ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018 – 60, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018 – 72). Tato skutečnost je patrná i z veřejně dostupných materiálů Správy uprchlických zařízení k ZZC Bělá-Jezová (viz http://www.suz.cz/wp-content/uploads/2018/02/brozura2_nahled_dvoustran.pdf). Ostatně při jednání dne 24. 2. 2020 byl konstatován obsah brožury Správy uprchlických zařízení s názvem Bělá – Jezová – Zařízení pro zajištění cizinců, z níž plyne, že ZZC Bělá – Jezová je plně připraveno na ubytování nezletilých cizinců bez doprovodu. Ubytovací objekty jsou tvořeny samostatnými pokoji či ubytovacími buňkami, které sestávají ze dvou pokojů, kuchyňky a sociálních zařízení. V zařízení je dětské centrum (činnosti probíhají za asistence dětských pedagogů), místnosti pro volnočasové aktivity (společenské místnosti s TV, promítací místnost, posilovna, knihovna, výtvarná dílna apod.), vnější víceúčelové hřiště a velká tělocvična. Samozřejmostí je přístup k internetu. Zajištěným cizincům jsou k dispozici vyškolení sociální pracovníci, pedagogové volného času, ubytovatelé a pracovníci stálé služby. Cizinci mají též přístup k bezplatnému právnímu a psychologickému poradenství, v zařízení jsou k dispozici externí tlumočníci. Stravování je poskytováno třikrát denně ve společných jídelnách (v ubytovacích buňkách objektů A a B byly zprovozněny i kuchyňky s nerezovým pultem, rychlovarnou konvicí a s mikrovlnnou troubou), dětem pak pětkrát denně. Cizinci mají možnost zvolit si typ stravování s různými preferencemi (klasické, vegetariánské a s vyloučením vepřového masa). K individuálním potřebám je možno využít i společné kuchyňky. Cizincům je poskytována základní zdravotní péče, do ZZC Bělá-Jezová dochází i pediatr a psycholog. Kromě plně vybavené ordinace je k dispozici též rentgenové pracoviště a lůžková část. V nezbytných případech je (zejména specializovaná) zdravotní péče poskytována mimo zařízení. V ZZC Bělá – Jezová se nacházejí dvě třídy

pro děti školou povinné. Proti obsahu brožury s názvem Bělá – Jezová – Zařízení pro zajištění cizinců účastníci ani jejich zástupci při jednání dne 24. 2. 2020 nic nenamítali.

40. Pokud jde o „bezpečnostní prvky“ v ZZC Bělá-Jezová, pak je třeba uvést, že zařízení tohoto typu jistými bezpečnostními prvky disponovat z povahy věci musí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, bod 43), nicméně tyto prvky jsou v ZZC Bělá-Jezová přítomny minimálně. V ubytovacích objektech nejsou mříže na oknech, na chodbách nejsou katry ani kovové dveře, volný pohyb je po chodbách umožněn 24 hodin denně. Vnější oplocení bylo zneviditelněno zeleným nátěrem a v jeho blízkosti byly vysázeny stromy, které vytvářejí přírodní ohraničení prostoru. Samozřejmě absentuje ostnatý či žiletkový drát. Jedním z hlavních cílů realizovaných změn bylo propojení jednotlivých částí areálu za účelem jejich zpřístupnění dětem zde pobývajícím tak, aby nemusely být při pohybu po areálu doprovázeny pracovníky zařízení (zejména došlo k umožnění volného přístupu do dětského centra). Ve vycházkových prostorách byly instalovány další hrací prvky (houpačky, pískoviště apod.) a venkovní cvičební prvky pro dospělé. Změny v zařízení byly a jsou prováděny tak, aby byl minimalizován dopad zajištění na psychiku rodin s dětmi a dalších zranitelných skupin osob. Snahou je, aby celý prostor, i přes jeho režimový charakter, nepůsobil jako detence.
41. Je tedy evidentní, že podmínky v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová se kontinuálně pozitivně vyvíjejí a stanovisko Veřejného ochránce práv popisující situaci na počátku června 2017 nevypovídá nic o situaci na počátku roku 2020. Soudu není zřejmé, co konkrétně z výše uvedeného by mělo žalobci (který tvrdí, že je mu 16 let, přičemž podle lékařského posouzení mu je minimálně 21 let), který bez problémů cestoval 6000 km a je fyzicky i psychicky zcela zdravý (u žalobce nebyla diagnostikována žádná fyzická či psychická porucha), způsobit relevantní újmu na jeho právech. Určitá bezpečnostní či režimová opatření (kamerový systém, oplocení, přítomnost pracovníků bezpečnostní služby, pravidelný denní režim, kolektivní stravování etc.) jsou u zařízení tohoto druhu nezbytná (jinak by se nejednalo o zařízení pro zajištění cizinců) a nelze je hodnotit jako okolnosti, které by u žalobce měly vyvolat trauma či mu dokonce způsobit trvalou újmu, zvláště když jeho zajištění mělo být časově omezené (90 dnů).
42. Žalobce nemohl být umístěn do Zařízení pro děti – cizince, neboť o tom, že je žalobce skutečně dítětem, panovaly důvodné pochybnosti, nadto toto zařízení by mohl žalobce kdykoliv svévolně opustit a účel zajištění by byl umístěním do zařízení tohoto typu zmařen. Žalobce též nemohl být umístěn do některého z přijímacích či pobytových středisek, jelikož ta slouží žadatelům o mezinárodní ochranu, mezi které ovšem žalobce ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nepatřil. Protože nešlo o žádné „alternativy“, nemusel se touto otázkou ani žalovaný ve svém rozhodnutí zabývat (srov. shodně opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, bod 40).
43. Na tomto místě je opět vhodné zmínit unesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 7 Azs 417/2019 – 34, v jehož odůvodnění (bod 13) Nejvyšší správní soud uvedl, že *„přemístění stěžovatelky do zařízení ‚nevězeňského‘ typu, kterého se stěžovatelka domáhá (aniž by navíc konkretizovala, o jaké zařízení přesně by se mělo jednat), právní úprava nepředpokládá, respektive neupravuje existenci takového zařízení. Odkaz stěžovatelky na § 123b zákona o pobytu cizinců je pak zcela mylný, neboť toto ustanovení upravuje toliko zvláštní opatření za účelem vycestování, která je možno ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců*

uložit namísto zajištění [Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let (...), o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto (...)] a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (...)]. Pro vlastní (jakýsi alternativní) výkon zajištění je však využít nelze.“

44. Soud tedy činí další dílčí závěr, že žalovaný zohlednil při umístění žalobce do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová jeho nejlepší zájem spočívající v tom, aby byl umístěn ve specializovaném zařízení pro cizince, kde mu bude poskytnuta pravidelná strava a lékařská, popř. jiná kvalifikovaná péče. Zhodnotil vhodnost zvoleného zařízení pro dočasné zajištění 16letého mladíka, o jehož nezletilosti panovaly důvodné pochybnosti, přihlédl k jeho dobrému fyzickému a psychickému stavu a následně stanovil okolnostem odpovídající dobu zajištění. Po vyvrácení tvrzení žalobce, že je nezletilý, žalovaný opět zcela správně dal pokyn k převozu žalobce ze zařízení určeného především pro ubytování rodin s dětmi a pro ubytování nezletilých cizinců bez doprovodu do ZZC Bálková.
45. Pokud jde o využití skutečných alternativ zajištění, odkazuje soud na strany 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, na stručné shrnutí úvah žalovaného sub 6 a dodává následující:
46. Žalobci je třeba přisvědčit, že ustanovení zákona umožňující omezení osobní svobody je třeba interpretovat restriktivně. Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze dosáhnout výkonu správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců.
47. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené zvláštní opatření splní svůj účel. Správní orgán musí zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS).
48. Policie přitom nemusí vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření s tím, že teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). To by v důsledku vedlo často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Pokud existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34, či ze dne ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 – 56).
49. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince pouze, pokud lze předpokládat (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013-28, ze dne 27. 3. 2014, č. j. 3 As 112/2013-24, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, či ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016 – 31), že
 - a) cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a současně

- b) neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění.
50. Nesplnění byť jen jednoho z těchto předpokladů je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 – 30).
51. Žalobce, s nímž bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, vědomě a opakovaně porušoval pořádek na úseku regulace vstupu a pobytu cizinců v několika zemích Evropské unie (viz popis jeho cesty po zemích Evropské unie sub 4), přičemž z této skutečnosti jednoznačně pramenila obava, že žalobce bude již ustálené vzorce chování opakovat a bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Tato obava byla dále posílena tím, že žalobce projevil vůli území České republiky okamžitě po případném propuštění opustit a odjet do Německa, neboť tam má bratra. Jak Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zdůraznil, důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, existuje mj. právě tehdy, pokud cizinec vyjádřil záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU, aniž by byl držitelem oprávnění k pobytu v rámci EU (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015 – 52, či rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 213/2019 – 27).
52. Za těchto okolností nemohl žalovaný než uzavřít, že zde je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Současně již jen z těchto důvodů nebylo možno dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013 – 34, či ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016 – 56, či ze dne 26. 4. 2018, č. j. 3 Azs 37/2017 – 20, bod 13, ze dne 20. 2. 2019, č. j. 3 Azs 369/2017 – 42, bod 13, etc).
53. Lze tedy uzavřít, že správný byl závěr žalovaného, že nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Odhlédne-li soud od toho, co bylo uvedeno shora, není mu zřejmé, jak by takřka nemajetný žalobce bez dokladů mohl složit např. finanční záruku [§ 123b odst. 1 písm. b), 123c zákona o pobytu cizinců] či jak by si mohl zajistit ubytování [na adrese místa pobytu by se pak měl zdržovat a případně se hlásit Policii ČR – viz § 123b odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona o pobytu cizinců], které dosud zajištěno neměl. Na tomto místě je třeba znovu připomenout, že žalobce nedisponoval povolením k pobytu na území České republiky, neměl ani dostatek prostředků k pobytu na území České republiky a neměl též možnost legálně si tyto prostředky obstarat. Žalobce neměl sjednáno ani zdravotní pojištění, neměl na území České republiky rodinné příslušníky či jiné osoby, na jejichž pomoc by se mohl spolehnout, a taktéž nedisponoval prostředky nutnými k dobrovolnému vycestování do země původu. K možnosti umístit žalobce do „nevězeňského prostředí“, resp. do ZDC, se již soud vyjádřil sub 41 a 42.
54. Důvodná není dle názoru soudu ani námitka, že zajištění je nepřipustné proto, že vyhoštění žalobce není možno vzhledem k bezpečnostní situaci v Afghánistánu realizovat.
55. Žalovaný konstatoval, že mu nejsou známy žádné překážky, které by bránily či jakkoli jinak znemožňovaly vyhoštění žalobce do země původu a vyhoštění žalobce není dle žalovaného vyloučeno. Jakkoliv je toto konstatování stručné, nelze nevidět, že příčinou

této stručnosti byla pasivita žalobce, který před žalovaným pouze obecně uváděl, že má ve vlasti obavu o svůj život. Žalobce sice namítal, že skupina Sayaf jim vypálila dům a dvakrát po žalobci střílela. Na druhou stranu však žalobce uvedl, že jeho rodina teď žije v Kábulu, a z jeho výpovědi není zřejmé, že by v současné době žalobcově rodině hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Navíc obecná tvrzení o strachu z teroristické organizace nelze bez dalšího považovat za překážku vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 7 Azs 505/2018 – 67, bod 28). Nadto věrohodnost tvrzení žalobce o reálných obavách o život bylo výrazně zeslabeno následným prohlášením, že Českou republiku nechce požádat o mezinárodní ochranu, čímž zřetelně naznačil, že jeho cesta do Evropy není motivována obavami o život a legitimní snahou o získání azylu, ale spíše ekonomickými důvody [jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 8. 2003, sp. zn. 2 Azs 5/2003 (publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS), „... *cizinec má požádat o azyl neprodleně poté, co má k tomu příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V opačném případě, tedy při podání žádosti o azyl s výrazným časovým odstupem po vstupu na území státu, kde mu může být ochrana formou azylu udělena, lze předpokládat, že důvody podání žádosti se již nemusejí shodovat s důvody odchodu ze země původu, což může cizince z poskytnutí azylu vyloučit podobně jako žádost v jiné než první bezpečné zemi.*“]. Ostatně v zemi původu stále žijí jeho rodiče a sourozenci. Dále je třeba mít na paměti, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území ČR. Smyslem je pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území ČR. Rovněž s ohledem na čas, který má žalovaný k vydání rozhodnutí, nelze klást na finalitu a zevrubnost zjištění žalovaného přehnané nároky. Důkladné zkoumání situace v zemi původu zajištěného cizince společně s posouzením možné vážné újmy, která má žalobci dle jeho tvrzení hrozit, bude předmětem řízení o samotném správním vyhoštění (srov. podobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2016, č. j. 4 Azs 250/2015-51, bod 36). Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu lze v zásadě cizince zajistit dle ustanovení § 124 zákona o pobytu cizinců jen tehdy, je-li výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, resp. též rozsudek ze dne 19. 1. 2011, č. j. 1 As 1/2011 – 80). Z toho však nelze dovozovat, že je nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince zajišťovaného podle uvedeného ustanovení bude skutečně realizováno. Postačí závěr o potencialitě vyhoštění. Ostatně, jak již bylo zdůrazněno, rozhodnutí o zajištění cizince je rozhodnutím přijímaným správním orgánem v časové tísní, striktní lhůty jsou od 1. 1. 2011 stanoveny také pro soudní přezkum takového rozhodnutí. Je tedy zřejmé, že ani správní orgán, ani soud nemají v těchto řízeních prostor k podrobnějšímu posouzení dané otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 72/2011 – 75).

56. Jak již soud uvedl v rozsudku ze dne 12. 9. 2019, č. j. 50 A 1/2019 – 24, dle veřejně dostupných relevantních zpráv [srov. např. zprávu Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction (SIGAR) z ledna roku 2019; dostupné na <https://www.sigar.mil/pdf/quarterlyreports/2019-01-30qr-section3.pdf>] vláda kontroluje 53,8 % afghánských okresů, kde žije 63,5 % z 35 milionů Afghánců. Evidentně tedy je možno v Afghánistánu využít možnost vnitřního přesídlení (nejedná se o totální konflikt;

srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 5 Azs 370/2018 – 29, bod 16), pokud by byla situace v provincii, v níž žalobce žil před odchodem z vlasti, nebezpečná. Situace v Afghánistánu se navíc stabilizuje, resp. dochází k deeskalaci konfliktu, o čemž svědčí to, že se v září 2019 podařilo v Afghánistánu uspořádat úspěšně prezidentské volby a v únoru tohoto roku bylo dosaženo dohody mezi Tálibánem a USA (viz zpráva z webu České televize s názvem „*Krvavá válka v Afghánistánu možná končí. Taliban podepíše dohodu s USA, oznámil mluvčí*“, která byla čtena při jednání dne 24. 2. 2020). I Evropský soud pro lidská práva ostatně v minulosti opakovaně rozhodl, že obecná situace v Afghánistánu umožňuje návrat cizinců, resp. že každé navrácení do země původu automaticky nevede k porušení čl. 3 Úmluvy (srov. např. rozhodnutí ESLP ze dne 13. 12. 2016 ve věci A. J. a F. B. proti Švédsku, ze dne 5. 6. 2016 ve věci A. M. proti Nizozemsku, ze dne 9. 4. 2013 ve věci H. a B. proti Spojenému Království a řadu dalších).

57. Z výše uvedených důvodů tedy soud přisvědčuje žalovanému, že realizaci vyhoštění v případě žalobce nelze a priori vyloučit. Důkladnější zkoumání situace v zemi původu žalobce s posouzením možné vážné újmy, která má žalobci dle jeho tvrzení hrozit ze strany Tálibánu, bude předmětem řízení o samotném správním vyhoštění. Z těchto předpokladů ostatně vychází i recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 15. 8. 2019, č. j. 5 Azs 370/2018 – 29, ze dne 26. 6. 2019, č. j. 2 Azs 116/2019 – 27, ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 46/2016 – 24, atd.).
58. Jde-li o dobu zajištění, je třeba připomenout, že při stanovení doby zajištění se vždy může jednat pouze o odhad, délku zajištění proto nelze stanovit s přesností na dny či týdny. Ostatně nelze přehlížet, že nikoliv nepodstatné množství úkonů nečiní přímo žalovaný či jeho složky, ale subjekty, na jejichž činnost nemá žalovaný žádný vliv (jde nejen o orgány cizích států, ale např. o Ministerstvo vnitra, zdravotnická zařízení apod.). Žalovaný uvedl, které konkrétní kroky v řízení budou následovat (přičemž tak učinil dostatečně konkrétně – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2019, č. j. 4 Azs 14/2019 -33, bod 21), odhadl též, po jakou dobu bude realizace těchto kroků probíhat. Žalovaný přitom vycházel ze zkušeností z jiných řízení, přičemž dobu zajištění nestanovil v délce nikoliv nepřiměřené okolnostem případu. Uvádění statistických údajů a práce s nimi nejsou povinnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí, postačuje kvalifikovaný odhad správního orgánu (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015 – 40, bod 33). Odhad žalovaného přitom nebyl zjevně nesprávný, když teprve dne 3. 3. 2020 měl s žalobcem proběhnout konzulární pohovor. Doba zajištění tak nebyla stanovena v rozporu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Důležité je i to, že žalobce před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nepožádal o mezinárodní ochranu, jak již bylo zdůrazněno výše, čímž demonstroval, že jeho cesta do Evropy není důsledkem osobní tragédie a není spojena s legitimní snahou o získání azylu, ale spíše s cestou za příbuzným do Německa a snahou si ekonomicky polepšit. Žalovaný nevěděl o žádných psychických problémech žalobce ani o ničem jiném, co ho mělo vést k závěru, že by delší zajištění mohlo mít na žalobce závažnější negativní dopady. Proto stanovil dobu zajištění na 90 dnů a soud na jeho postupu neshledává nic nezákonného.

59. Pro úplnost je možno na tomto místě dodat, že Nejvyšší správní soud již v minulosti akceptoval u nezletilých cizinců dobu zajištění 90 dnů, když uznal, že realizace vyhoštění do zemí jako Irák (či Afghánistán) je komplikovanější než do některých balkánských zemí, na Ukrajinu či do Běloruska (srov. např. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60).
60. Ze všech výše uvedených důvodů nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný postupoval nezákonně a že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
61. Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
62. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).
63. Tlumočnickovi pak soud (ve výroku III.) v souladu s ust. § 58 odst. 2 s. ř. s., § 17 a § 18 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a § 17 a § 22 vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, přiznal tlumočné a náhradu nákladů, přičemž vyšel z obsahu jeho vyúčtování. Odměna za tlumočení dle § 17 odst. 1 pol. 1 (350 Kč za hodinu) za 2 hodiny (700 Kč) po navýšení dle § 22 odst. 1 písm. a), b) i c) vyhlášky č. 37/1967 Sb. činí 1 260 Kč, cestovné 674 Kč. Součástí náhrady nákladů je též náhrada ušlého výdělku (§ 18 odst. 2 citovaného zákona) ve výši 1 083 Kč. Náhrada výdělku se odvíjí od prokázaného základu daně za období roku 2018 (viz soudu předložené daňové přiznání) děleného počtem pracovních hodin v roce 2018 (tedy 2 000 hodin), tj. 361 Kč, násobeného celkovým počtem 15 hodin trvání účasti u jednání a cesty z Ostravy do Pardubic a zpět k pěti jednáním soudu v obdobných věcech konaných dne 24. 2. 2020 u zdejšího soudu (tj. 9 hodin trvání účasti na pěti jednáních soudu dne 24. 2. 2020 a 6 hodin trvání cesty z Ostravy do Pardubic a zpět), tj. 5.415 Kč (15 x 361), přičemž na jedno jednání ze zmíněných pěti připadá v průměru náhrada ušlého výdělku ve výši 1 083 Kč.
64. O návrhu na vydání předběžného opatření soud samostatně pro neúčelnost nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl do 6 dnů od doručení žaloby (srov. – mutatis mutandis – usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. II. ÚS 2127/19, bod 10). Ostatně návrh na vydání předběžného opatření je návrhem akcesorickým a sleduje procesní osud žaloby (ta byla zamítnuta). Nadto je zjevné, že návrhu na vydání předběžného opatření, jímž by soud uložil žalovanému povinnost „žalobce bezodkladně propustit ze zajištění v ZZC Balková“, by soud nemohl vyhovět, a to z důvodů, které popsal např. Nejvyšší správní soud v odůvodnění (bod 14) usnesení ze dne 19. 12. 2019, č. j. 7 Azs 417/2019 - 34, na které v zájmu hospodárnosti soud v podrobnostech odkazuje.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 24. února 2020

JUDr. Petra Venclová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně